

"ที่ว่าง..."

“โดย..ธีรกานต์”

“คุณ.....คุณ.....นั่งซิ” ชายหนุ่มสะกิดริสา

ริสามองหน้าชายหนุ่มเล็กน้อย

“โอ.....สวรรค์โปรด” ริสาคิดในใจ

“ขอบคุณนะ.....” ริสาคอบขอบคุณ ก่อนนั่งลงพร้อมวางสัมภาระอันน้อย

นิดลงข้างกาย ชายหนุ่มค่อย ๆ แทรกตัวผ่านผู้คนหายไป

.....

ริสาใจจดจ่ออยู่กับการมาของขบวนรถไฟที่เธอรอคอย.....

วันนี้เธอตัดสินใจกลับภูมิลำเนา บ้านไม้หลังเก่าที่มีพ่อกับแม่รออยู่ ริสาจัดการ

เก็บสัมภาระโดยเลือกของที่จำเป็นมากที่สุดใส่กระเป๋าใบเล็ก เพราะเธอมั่นใจว่ายังไง

วันนี้ผู้ร่วมเดินทางกลับต่างจังหวัดคงมีมากมาย และเป็นอย่างที่ริสาคิด บริเวณสถานีรถไฟ

คราครั้งไปด้วยผู้คนที่ไม่ว่าจะนัดกันมาร่วมงานบุญครั้งใหญ่หรืออย่างไร มันช่างมากมาย

เหลือเกิน

“ที่นี่สถานีอยุธยา...ที่นี่สถานีอยุธยา ผู้โดยสารท่านใดมีความประสงค์ลงที่สถานี

อยุธยา โปรดตรวจสอบสิ่งของของท่านก่อนลงจากขบวนรถ รถไฟขบวนที่ 101

ชานชาลาที่สอง รางกลาง เป็นรถเร็วเที่ยวขึ้น ต้นทางกรุงเทพ – ปลายทางเชียงใหม่

ผู้โดยสารท่านใดมีความประสงค์จะเดินทางกับขบวนรถเที่ยวนี้ สามารถซื้อตั๋วได้ที่

.....”

หลังที่รถจอดเทียบท่าอย่างไม่สนิทนัก ผู้คนที่มากมายก็หลั่งไหลกันขึ้นขบวน
รถไฟรวมทั้งริสาด้วย ริสาสายตามองหาที่นั่งสำหรับตัวเอง แต่ไม่มีที่นั่งเหลือให้
ผู้โดยสารคนใหม่ได้จับจองมีเพียงพื้นที่เล็ก ๆ แคบ ๆ ระหว่างคนกับคนเท่านั้น ทั้ง
สัมภาระและผู้คนที่ยื่นเบียดกันไปมา ทำให้อากาศที่มีดูจะฝืดเคืองเหลือเกินในการเดินทาง
ครั้งนี้

รถไฟกระตุกเล็กน้อยเป็นสัญญาณให้ผู้โดยสารได้เตรียมความพร้อมในการ
เดินทางที่ค่อนข้างเมื่อยล้าและยาวนาน ไม่นานนักรถไฟก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจาก
สถานี

“น้ำครับ น้ำ... โคล้ก เป๊ปซี่ ฟ้าเย็นก็มีนะครับ.....”

“นั่นไงมาแล้ว ....” ริสานึกในใจ

ไม่นานก็ใครคนหนึ่งค่อย ๆ แทรกตัวผ่านผู้คนที่มากมายมาพร้อมกับกระถางที่บรรจุ
เครื่องอุปโภคแก่กระหาย

“คนก็เยอะอยู่แล้ว ยังแทรกมาอีก” เสียงผู้โดยสารตะโกนไล่หลังมา
ด้วยความที่ผู้คนที่มากมายเบียดกันแน่นในพื้นที่ที่จำกัด บวกกับอากาศที่ร้อน และยิ่งร้อนเข้า
ไปใหญ่เมื่ออยู่ในที่แคบแบบนี้ จะมีเพียงแค่อิเหน็ของลมที่พัดผ่านเป็นบางวูบให้เรา
รู้สึกดีขึ้นบ้าง

“กระเพราะหมู ข้าวพัด .....ข้าวเหนียว ไก่ย่างก็มีนะจ๊ะ”

เสียงนี้ปลุกอาการเคลิ้มเกือบหลับของริสาได้ให้มีสติหลบทางให้กับผู้ทำมาหากิน
บนขบวนรถที่วิ่งไปไม่หยุดนิ่งคันนี้ ริสาขึ้นมาเกือบสองชั่วโมงแล้ว และคาดว่าอีกนาน
กว่าจะถึงจุดหมายที่เธอหวัง ทั้งร้อน ทั้งล้า ริสาเองอยากจะนั่งลงกับพื้นให้รู้เรื่องไป ถ้าไม่
กลัวผู้คนที่ยื่นเบียดอยู่กับเธอจะเหยียบเอาซะก่อน

“คุณ.....คุณ.....นั่งซิ” ชายหนุ่มสะกิดริสา

ริสามองหน้าชายหนุ่มเล็กน้อย “โอ.....สวรรค์โปรด” ริสาวางที่ท่าเล็กน้อย

“ขอบคุณนะ.....” ริสาตอบขอบคุณ ก่อนนั่งลงพร้อมวางสัมภาระอันน้อยนิด
ลงข้างกาย ชายหนุ่มค่อย ๆ แทรกตัวผ่านผู้คนหายไป ด้วยความล้า ไม่นานนักริสาก็
ผล็อยหลับไป มาสะดุ้งรู้สึกตัวอีกที ก็เมื่อมีคนเดินมาชนแขนของเธอ ริสามองดูนาฬิกาที่
ข้อมือ

“สิบเอ็ด โมง เองรีนี่” ริสาแอบถอนหายใจเบา ๆ รู้สึกปวดเมื่อยตัวไปหมด เพราะ
เธอต้องนั่งเก็บขาในท่าเดิมแบบนี้มาเกือบชั่วโมงแล้ว

“เฮ้อ คนเราก็แค่นี้ ไม่มีความพอดีเอาซะเลย นั่งก็เมื่อย ยืนก็เมื่อย” นึกถึงตรงนี้ ทำ
ให้ริสาเอ๊ะใจ คิดถึงเจ้าของที่ที่เชื่อเชิญให้เธอนั่ง

“เอ.....หายไปไหนแล้ว รีว่าลงไปแล้วหว่า” ริสาค่อย ๆ ปลดสัมภาระ วางบน
เบาะก่อนจะเดินแทรกผู้คนเพื่อหาที่โล่ง ๆ หายใจให้เต็มที สายตาก็มองหาเขาคนนั้น

“นั่นไง .....” ริสารำพึงกับตัวเองเบา ๆ ท่าทางเขาคูล้า ๆ คงเมื่อย
เหมือนกันยืนมานานแล้วนี่

“ไปนั่งข้างซี ..... นั่งนาน ๆ ก็เมื่อยวามั้ย” ริสาเข้าไปสะกิดเขา ยื่นข้อเสนอให้เขากลับไปเป็นเจ้าของที่นั่งเดิม พุดจบริสาก็หันหลังกลับไปเอาสัมภาระที่วางจองที่ไว้ ไม่นานเขาก็เดินตามมา นั่งลงตรงที่เดิมที่เขาเคยนั่ง ไม่พูดจาอะไร ริสาก็เช่นกัน ริสาดัดสันใจ ไปจับจองพื้นที่ต่อจากเขา เมื่อมายืนอยู่ตรงนี้ ริสารู้สึกงตัวเองที่ไม่รู้อะไร คลใจให้ริสาทำแบบนี้ทั้งที่เขาก็ไม่ได้มาทวงสิทธิ์ความเป็นเจ้าของซะหน่อย ภาพวิวทิวทัศน์ที่ต่างกันไป เรียงสลับกันผ่านสายตาเหมือนฉากของสารคดีธรรมชาติ นี่ถ้าไม่ต้องมายืนเบียดผู้คนคงได้อิ่มเอมกับธรรมชาติข้างทางมากกว่านี้ ริสาทบทวนตัวเองเบา ๆ อาการถ้าไม่เอาใครอีกแล้ว ริسامองคานาฬิกาเป็นสิบรอบพลางคิดในใจ ทำไมเวลามันช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน หรือใจของริสาดินทางไปก่อนร่างกาย เอ.. หรือว่าความล้าทำให้ร่างกายสั่งใจให้คิดคำนวณว่าเมื่อไรจะได้พักซะที การเดินทางในวันหยุดยาวแบบนี้ไม่ค่อยดีเลย ไหนจะเหนื่อยจากการทำงาน แล้วยังมาล้ากับการเดินทางอีก ไม่รู้จะทำอะไร ก็ต้องทนเมื่อยต่อไป อย่างน้อยก็เลยครึ่งทางแล้ว เวลาแบบนี้คงคิดได้แค่นี้

“เฮ้อ.....” ริสาถอนหายใจเบา ๆ

ริสาสะดุ้งตกใจเมื่ออยู่ ๆ ก็มีมือยาว ๆ ยื่นกล่อ่งนมผ่านหน้าเธอมา

“รับนมมั้ยครับ.....”

ริสาดันไปทางคันเสียง

“รับไปเถอะผมซื้อมาให้.....เสริมแคลเซียม” เขาพูดพลางยิ้มน้อย ๆ อย่างรู้ทัน

ว่าเธอนั้นจะยื่นไม่ไหวอยู่แล้ว ริสารับนมกล่อ่งนั้นมาถือไว้ในมือ

“คุณไปนั่งเถอะ เดี่ยวผมก็ลงแล้ว.....”

“ขอบคุณนะ.....” ด้วยความล้า ริสาตอบขอบคุณเขา แล้วเดินจากมา ก่อนจะหันกลับไปส่งยิ้มเป็นการขอบคุณอีกครั้ง

“ที่นี่สถานีบางมุลนาท ที่นี่สถานีบางมุลนาท ผู้โดยสารท่านใดมีความประสงค์ลงที่สถานีบางมุลนาท โปรดตรวจสอบสิ่งของของท่านก่อนลงจากขบวนรถ รถไฟขบวนที่ 101 เป็นรถเร็วเที่ยวขึ้น ต้นทางกรุงเทพ – ปลายทางเชียงใหม่ .....” เสียงการประกาศบอกสถานที่จากนายสถานีปลุกริสาให้ตื่นจากการหลับไหล สายตาริสามองหาป้ายบอกสถานที่ว่า ณ ขณะนี้รถไฟขบวนยาวพาเธอ เดินทางมาถึงไหนแล้ว แวบหนึ่งในความมืด ริสาสอดสายสายตา มองหาเขาคนนั้น ในกลุ่มผู้คนที่ทยอย ลงจากรถขบวนรถไป ริสานั่งมองนมกล่องในมือ ชายหนุ่มที่เป็นเจ้าของกงลงที่สถานีไหนไปแล้วสายตา ริสาเหม่อมองอย่างไร้จุดหมาย

“แม้แต่ชื่อก็ไม่รู้จัก.....” ริสาร่ำพึมพำในใจ สายตาเหม่อมองไปจนสุดสายตา มันเป็นช่วงเวลาที่น่าจดจำ การเดินทางในวันนี้ มีหลายเหตุการณ์ผ่านไป มีเพียงความรู้สึกในใจ และนมกล่องในมือ ที่ยังติดอยู่ในใจของริสาลอดมา

ทุกครั้งที่หวนคิดถึงการเดินทางในวันนั้น มันทำให้ริสานึกขอบคุณเขาคนนั้นเสมอ คนแปลกหน้าที่ทำให้ริสารู้ว่า

“ในทุกๆ ที่มักจะไม่มีที่ว่าง แต่ถ้าใจเรากว้าง จะมีที่ว่างเสมอ”